

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022200505
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1022200505.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

19 BA-6S/81/2022

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M., a z členky a člena senátu JUDr. Ingridy Hudecovej a JUDr. Lukáša Galla (sudca spravodajca), vo veci žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bydliskom D. XXX, XXX XX A., zastúpený: Advokátskou kanceláriou JUDr. Marián Jusko s. r. o., so sídlom Račí potok 2385/3, 040 01 Košice - mestská časť Sever, IČO: 53 769 589, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPSČ-PO3-2022/000062-003 zo dňa 28. 01. 2022, takto

rozhodol:

18 BA-6S/81/2022

I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietá.

II. Žalovanému súd nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Dňa 18.08.2021 bolo na základe vydaného upovedomenia č. KRPZ-ZA-KDI3-35/2021 zo dňa 18. 08. 2021 riaditeľom Diaľničného oddelenia Policajného zboru Kunovec, Krajského dopravného inšpektorátu v Žiline, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „DO PZ“) ako bezprostredne nadriadeným žalobcu (ďalej len „riaditeľ“) začaté konanie vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) na skutkovom základe bližšie opísanom v odseku 3 odôvodnenia rozsudku. Súčasne bolo žalobcovi oznámené, že je mu umožnené sa vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, nahliadať do spisu a navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Lehota na vyjadrenie bola stanovená na deň 24.08.2021 do 08:00 hod. Upovedomenie bolo žalobcovi osobne doručené dňa 18.08.2021 o 07:29, čo žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom.

2. Dňa 29.09.2021 bol riaditeľom vypracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, ktorý bol následne dňa 19.10. 2021 predložený žalovanému ako svojmu nadriadenému.

3. Personálnym rozkazom Generálneho tajomníka služobného úradu žalovaného (ďalej len „prvostupňový orgán“) číslo 51 zo dňa 26.10.2021, doručeným žalobcovi dňa 27.10.2021, bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, vo funkcii referent Dialničného oddelenia Policajného zboru Kunovec, krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, s ukončením služobného pomeru ku dňu doručenia rozhodnutia dňa 27.10.2021 o 14:00 hod., na tom skutkovom základe, že ako veliteľ hliadky a zároveň vodič vykonával dňa 05. 05. 2021 štátnu službu spoločne s kolegom E. F. G., ktorý bol velený ako člen hliadky. V čase 20:51 hod. E. F. G. poškodil opakovanými údermi rukou zovretou v päšť po prístrojovej doske na strane spolujazdca čelné sklo služobného cestného vozidla Škoda Superb, ev. č. A.. Žalobca v úmysle zbaviť E. F. G. zodpovednosti za túto škodu spracoval spolu s E. F. G. úradný záznam, v ktorom uviedli nepravdivé informácie o tom ako k poškodeniu služobného cestného vozidla došlo, pričom nadriadenému dňa 06.05.2021 tento úradný záznam predložil a oznámil, že vozidlo bolo poškodené po predchádzajúcej službe kolegov E. H. H. I. a E.. J. G.. Škoda bola predbežne vyčíslená Automobilovými opravovňami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na 578,10 Eur. Žalobca ďalej dňa 05.05.2021 v čase výkonu štátnej služby o 21:43 hod. prekryl spoločne s E. F. G. kamery umiestnené v služobnom cestnom vozidle a následne ako veliteľ hliadky a vodič viedol služobné cestné vozidlo mimo služobný úsek pridelený v rámci inštruktáže č. 2660160 do miesta svojho trvalého pobytu v obci Visolaje (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). V odôvodnení prvostupňový orgán uviedol, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, kedy by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Prvostupňový orgán poukázal na to, že počas služby ako veliteľ hliadky, kedy došlo k poškodeniu služobného motorového vozidla vo vlastníctve žalovaného, okrem iného podnikol kroky na zbavenie sa zodpovednosti službukonajúceho kolegu E. F. G. v úmysle túto preniesť na iných kolegov z predchádzajúcej služby, pričom danú skutočnosť neoznámil svojmu nadriadenému a ani o nej neinformoval operačné stredisko. Žalobca si preto podľa prvostupňového orgánu neplnil služobné povinnosti, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Skutkový stav bol podľa prvostupňového orgánu preukázaný vlastným šetrením riaditeľa – úradnými záznamami o výpovediach policajtov DO PZ, kamerovým záznamami z kamier z čerpacej stanice a kamier umiestnených v služobnom motorovom vozidle, snímkami aplikácie Google Mapy, fotokópiou prevádzkovej knihy a ďalšími listinami.

4. Na základe podaného odvolania žalobcu rozhodnutím žalovaného, ministra vnútra Slovenskej republiky, č. SPSČ-PO3-2022/000062-003 zo dňa 28.01.2022 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) došlo k zamietnutiu odvolania žalobcu a k potvrdeniu rozhodnutia prvostupňového orgánu. V rozhodnutí žalovaný uviedol, že z obsahu zadováženého spisového materiálu je nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, čo mu bolo preukázané dôkazmi obstaranými zákonným spôsobom podľa § 238 zákona o štátnej službe, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť. Žalovaný ďalej konštatoval, že žalobca počas celého konania o jeho prepustení a ani v podanom odvolaní sám nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a vyvrátil dôvody, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný inštitút prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Prvostupňový orgán podľa žalovaného prihliadal na všetky rozhodujúce okolnosti, dostatočne zhodnotil dôkazy, ako aj intenzitu porušenia služobnej prísahy, služobnej povinnosti a skutočnosť, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zodpovednosť príslušníkov policajného zboru sa posudzuje prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu.

II.
Žaloba

5. Rozhodnutie žalovaného žalobca napadol správnou žalobou doručenu pôvodne na Krajský súd v Bratislave dňa 13. 04. 2022.

6. Žalobca namietal, že o v konaní o prepustení zo služobného pomeru uskutočňoval a zabezpečoval dôkazy zaujatý správny orgán, voči ktorému bola vznesená aj námietka zaujatosti, o ktorej nebolo ani počas prvostupňového a ani odvolacieho správneho konania rozhodnuté. Žalobca v prejednávanej veci vidí zainteresovanosť svojho nadriadeného - riaditeľa, ktorý podľa žalobcu vo svojich úradných záznamoch uvádzal subjektívne a ničím nepodložené skutočnosti. Zainteresovanosť riaditeľa podľa žalobcu vyplýva aj zo samotných výsluchov jeho podriadených (žalobcových bývalých kolegov), ktorých mal negatívne ovplyvňovať a nútiť uskutočňovať konania šetrením vo vzťahu k jeho osobe. Žalobca namietol aj skutočnosť, že sa nemohol vyjadriť k úradnému záznamu riaditeľa zo dňa 24.08.2021 a zo dňa 13.10.2021 pred vydaním prvostupňového rozhodnutia.

7. Konaniu o prepustení zo služobného pomeru podľa žalobcu malo predchádzať disciplinárne konanie, príp. konanie o náhradu škody a ak neprebehlo, nebol podľa žalobcu prítomný žiadny skutkový dôvod na začatie konanie o prepustení zo služobného pomeru. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný a prvostupňový orgán za účelom zistenia skutočného stavu veci nezabezpečili pred vydaním rozhodnutí podklady z trestného konania pod ČVS: I./0-OISS-2021 a z konania o prepustení zo služobného pomeru pod č. KRPZ-ZA-KDI3-33/2021, z ktorých vyplýva rozhodnutie o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia E. F. G. s konštatovaním o neúmyselnom rozbití čelného skla. Konanie o prepustení zo služobného pomeru nie je podľa žalobcu možné oddeliť, pretože pokiaľ v trestnom konaní, ktoré inicioval sám riaditeľ, pominul dôvod na jeho ďalšie pokračovanie, bolo nutné zastaviť i konanie o prepustení zo služobného pomeru. Súčasne žalobca namietal rozpor v prvostupňovom rozhodnutí ohľadne skutkovej vety o spôsobe rozbitia čelného skla služobného motorového vozidla. Skutkové dôvody na prepustenie zo služobného pomeru sú podľa žalobcu v príkrom rozpore s príslušnými článkami Nariadenia Ministra vnútra SR č. 18/2008, keďže nespádajú do kategórie porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a mali byť predmetom najskôr disciplinárneho konania.

8. Žalobca nesúhlasil s konštatovaním v rozhodnutí žalovaného o tom, že v úmysle zbaviť kolegu zodpovednosti za škodu v rámci výkonu štátnej služby a prenosu tejto zodpovednosti na iných kolegov mal vypracovať spolu so službukonajúcim kolegom úradný záznam, v ktorom mali spolu uviesť nepravdivé informácie k poškodeniu služobného motorového vozidla. Prasklina na čelnom skle auta podľa žalobcu už existovala a následne sa rozšírila počas ich spoločnej služby. Uvedené má podľa žalobcu preukazovať fotografia č. 1 v ľavom hornom rohu sp. zn. ORPZ-ZA-KDI3-29-001/2021. Predmetnú fotografiu podľa žalobcu riaditeľ nezahrnul do konania v jeho neprospech. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že 4 fotky na predmetnej foto č. 1 neboli vyhotovené riaditeľom, ale policajtní Zebra 451 a ďalšími policajtní, rovnako aj záznamy z RCAM zo služobného motorového vozidla, čo žalobca považuje v rozpore s ustanoveniami § 232, § 238 zákona o štátnej službe. Za zásadnú právnu skutočnosť označil žalobca fakt, že v zbernom spise KRPZ-ZA-KDI3-35/2021 sa nenachádza žalobcom a jeho službukonajúcim kolegom vypracovaný úradný záznam zo dňa 05.05.2021, ktorý bol zaevidovaný v inom konaní. Ak túto skutočnosť žalovaný vo svojom rozhodnutí nezistil a nedostatok neodstránil, zaťažil svoje rozhodnutie nezákonnosťou.

9. Podľa názoru žalobcu riaditeľ nebol oprávnený orgán na uskutočňovanie konania o prepustení zo služobného pomeru a vykonávania dôkazov, nakoľko mu prislúchalo len oprávnenie spracovať návrh na vydanie prvostupňového rozhodnutia a tento predložiť nadriadenému podľa § 232 zákona o štátnej službe. Jediným oprávneným orgánom, ktorý mohol začať konanie o prepustení zo služobného pomeru, bol podľa žalobcu len generálny tajomník služobného úradu žalovaného. Týmto podľa žalobcu sa všetky vykonané dôkazy, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru, stali nezákonnými a neprípustnými a táto nezákonnosť sa prenáša aj na prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie žalovaného. Žalobca namietal skutočnosť, že nebol o začatí konania žiadnym spôsobom upovedomený spolu s možnosťou uplatnenia práva na obhajobu, pričom až po tomto upovedomení bolo možné zo strany riaditeľa uskutočňovať konanie a zabezpečovať dôkazy.

10. Žalobca namietal ako neprípustné, že prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného obsahuje ako dôkaz prepis jednotlivých úradných záznamov riaditeľa. V konaní o prepustení zo služobného pomeru nedošlo podľa žalobcu k vypočúvaniu svedkov podľa § 238 ods. 2 zákona o štátnej službe, ale boli spísané úradné záznamy bez poučenia. Žalobca označil za neprípustné, že úradné záznamy mali byť podľa žalobcu len skopírované, keďže sú obsahovo totožné. Podľa tvrdení žalobcu

mu nebolo umožnené sa žiadnym spôsobom pýtať sa podstatné skutočnosti, kedy by zabránil riaditeľovi vplývať na svojich kolegov, aby vypovedali v žalobcov neprospech. Žalobca konštatoval, že v jeho prípade došlo k porušeniu práva na obhajobu.

11. Nie je podľa žalobcu pravdou, že spochybnil fotografie ako dôkazné prostriedky až po vydaní rozhodnutia žalovaného, keďže na zásadné skutočnosti poukázal už vo svojom vyjadrení zo dňa 12. 10. 2021, t. j. pred vydaním personálneho rozkazu. Podľa žalobcu je v rozpore s administratívnymi spismi, že úradný záznam z poškodenia čelného skla mal žalobca spolu s fotografiami predložiť riaditeľovi v ranných hodinách dňa 06.05.2021 za prítomnosti kolegov K. a L.. Žalobca namietol nevykonanie obhliadky v súvislosti s tvrdeniami v úradnom zázname zo dňa 05. 05. 2021, že žalobca spolu s kolegom mali v približnom čase o 19:30 hod. dňa 05. 05. 2021 zistiť prasknuté čelné sklo v strednej hornej časti (žiadny dôkaz nemá ustanovenú vyššiu dôkaznú silu). V tejto časti dodal, že všetky konštatovania žalovaného sú postavené na nezákonných, nepreskúmateľných a ničím nepodložených dôkazoch, hlavne na domnienkach, na základe ktorých nebolo možné objektívne zistiť skutkový stav veci a zákonným spôsobom rozhodnúť. Podľa žalobcu sa v zadovážených podkladoch nenachádza žiadny iný dôkaz, ktorým by boli priamym pozorovaním objasnené skutočnosti dôležité pre konanie, pričom fotky zo záznamového zariadenia RCAM s dátumovým údajom zo dňa 05. 05. 2021 a s dátumovým údajom 2021/05/07 sú nepoužiteľné pre ich nepreskúmateľnosť, ich elektronická podoba nie je súčasťou spisu a záznamové zariadenie nezaberá celú plochu čelného skla. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že konštatovania žalovaného o úmyselnom konaní kolegu rozbiť sklo sú nepodložené.

12. Zadováženie kamerových záznamov z čerpacej stanice Slovnaft Sverepec bolo podľa žalobcu uskutočnené v rozpore s právnymi predpismi, keďže zo spisového materiálu nevyplýva, na základe akých zákonných ustanovení, akou osobou a akým spôsobom došlo k ich zabezpečeniu, k prevzatíu, a či bola takáto žiadosť oficiálne doručená oprávnenej osobe predmetnej čerpacej stanice. Dôkazy s označením „Ostatný pomocný materiál + fotodokumentácia SCV M. N., B.:XXXXX zo dňa 05. 05. 2021 a 07. 05. 2021“ boli podľa žalobcu zabezpečené z iného konania, resp. mimo konania o prepustení, čo je v rozpore s § 12 o štátnej službe.

13. Konštatovania žalovaného ohľadne zhodnotenia služobnej činnosti žalobcu na str. 23 rozhodnutia žalovaného sú podľa žalobcu v rozpore s jeho služobným hodnotením č. KRPZ-ZA-KDI3-35-012/2021, ktoré ale podľa žalobcu neobsahuje všetky pravdivé a relevantné skutočnosti a sú v rozpore s dôvodmi prepustenia zo služobného pomeru. Žalobca tiež namietal, že prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie žalovaného sa opierajú o videozáznamy z kamier, a to či už zo služobného motorového vozidla alebo z kamier z čerpacej stanice, ktoré nemajú žiadnu certifikáciu a ani osvedčenie, čím nemôžu byť použiteľné ako dôkaz. Zo spisového materiálu nevyplýva podľa žalobcu skutočnosť, či tieto kamerové záznamy mali upozornenie o snímaní verejného priestranstva v súlade s GDPR a či kamerové záznamy z čerpacej stanice boli oznámené štátnym orgánom a nimi aj schválené. Navyše podľa žalobcu nedošlo z jeho strany k prekrytiu kamery a tento záver žalovaného je nepreskúmateľný a nedôvodný. K prekrytiu kamery žalobca dodal, že nebol mu známy v tom čase žiadny predpis, ktorý by prekrytie kamery zakazoval.

14. V súvislosti s tvrdením žalovaného o opustení služobného úseku prideleného v rámci inštruktáže žalobca uviedol, že nikdy nepopieral opustenie tohto úseku. Žalobca mal za to, že žalovaný v spojitosti s prvostupňovým orgánom nežadovávajúci do spisu relevantný dôkaz pre rozhodnutie o jeho zavinenom konaní, t. j. či došlo z jeho strany k nahláseniu opustenia úseku. Týmto podľa žalobcu nebol náležite zistený skutkový stav veci pre vydanie rozhodnutia.

15. Žalobca namietal aj nevyhodnotenie stanoviska odborového združenia polície, ktorý poukázal na nerešpektovanie prezumpcie neviny a vyjadril nesúhlas so žalobcovým prepustením zo služobného pomeru.

16. V poslednej časti žaloby žalobca skonštatoval, že celé konanie je voči nemu vykonštruované a berie ho ako pomstu zo strany riaditeľa za žalobcove uplatňovanie práv a oprávnených záujmov, s čím sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal a zaťažil tak svoje rozhodnutie nezákonnosťou.

17. Žalobca v záverečnom stanovisku navrhol, aby správny súd rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu zrušil a uložil žalovanému povinnosť mu nahradiť trovy konania v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

Vyjadrenie k žalobe

18. Podaním doručeným súdu dňa 21.06.2022 sa k žalobe vyjadril žalovaný. Uviedol, že oprávnenie riaditeľa konať v rámci konania o prepustení zo služobného pomeru zakladá znenie § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe, podľa ktorého návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený. Nadriadený podľa žalovaného vo svojom úradnom zázname zo 13.10.2021 reagoval na vyjadrenie žalobcu k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, pričom v predmetnom úradnom zázname neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť konanie. Žalovaný v tejto časti dodal, že žalobcovi bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru a navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy podľa § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe.

19. K námietke zaujatosti žalovaný uviedol, že tvrdeniu žalobcu odporuje fakt, že hodnotenie žalobcu obsahovalo pozitívne časti, pričom žalobca počas celého konania nespomenul ani jeden prípad, kedy by riaditeľ voči nemu v predošlej služobnej činnosti vystupoval zaujato. Ohľadne tvrdenia žalobu o požiadavke, aby konaniu o prepustení predchádzalo iné konanie žalovaný uviedol, že zo strany žalobcu došlo ku chybnému výkladu ustanovení týkajúcich sa prepustenia zo služobného pomeru. Žalovaný k návrhu žalobcu na vykonanie dôkazov z uvádzaného trestného konania konštatoval, že by neprinesli žiadne také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na právne či skutkové posúdenie veci. Dôvodom na prepustenie žalobcu bolo jeho následné konanie špecifikované v prvostupňovom rozhodnutí po tom, čo došlo k poškodeniu čelného skla služobného motorového vozidla. Žalobcom namietaný rozpor nie je podľa žalovaného obsahový, ale iba v použitých slovách, ktoré samé o sebe nemôže zakladať nepreskúmateľnosť či dokonca zmätočnosť rozhodnutia žalovaného.

20. Z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe podľa žalovaného vyplýva, že k prepusteniu policajta dôjde vtedy, ak policajt porušil služobnú povinnosť (prísahu) zvlášť hrubým spôsobom a ak by ponechanie policajta bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Posúdenie týchto podmienok je na správnej úvahe nadriadeného, pričom nariadenie vypočítava demonštračným spôsobom, akými konaniami môže dôjsť k porušeniu služobnej prísahy (povinnosti). Žalobca si podľa názoru žalovaného vykladá predmetné ustanovenia subjektívnym spôsobom. Tvrdenie žalobcu ohľadne nepreukázania poškodenia čelného skla služobného motorového vozidla označil žalovaný za zavádzajúce a nespĺňajúce náležitosti správnej žaloby podľa § 182 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“).

21. Podľa žalovaného zadovážené dôkazy riaditeľom dostatočne preukázali konanie žalobcu, v dôsledku čoho bol prepustený zo služobného pomeru. Získané dôkazy sú podľa žalovaného súčasťou spisového materiálu vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Riaditeľ podľa žalovaného využil a zhodnotil všetky dôkazy, ktoré s konaním žalobcu súviseli, a to až potom, čo mal žalobca právo sa ku všetkým týmto dôkazom vyjadriť. Konanie riaditeľa, ktorý poveril svojich podriadených na zabezpečenie dôkazov je podľa žalovaného právomocou vyplývajúcou z jeho služobného zaradenia riaditeľa. Ustanovenie § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe podľa žalovaného pripúšťa, aby dôkazom mohli byť aj dôkazy zabezpečené podriadenými na pokyn nadriadeného, kedy podmienkou ich použitia je ich súlad s právnymi predpismi. Dôkazy boli preto podľa žalovaného zabezpečené v súlade so zákonom.

22. V konaní o prepustení zo služobného pomeru sa podľa žalovaného neposudzuje spáchanie trestného činu, nie je ho možné zamieňať s trestným konaním, ide o zistenie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, pričom v rámci neho postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom prepustenia. Konanie o prepustení zo služobného pomeru je podľa žalovaného začaté dňom, kedy je bol voči účastníkovi konania urobený prvý úkon. V tejto súvislosti sa žalovaný odvolal na ustanovenia § 235 a § 232 zákona o štátnej službe. Riaditeľ bol preto podľa žalovaného zákonom legitimovaný na

začatie konania o prepustení voči žalobcovi, na zabezpečovanie dôkazov a súčasne na spracovanie a predloženie návrhu na prepustenie zo služobného pomeru.

23. Žalovaný k návrhom žalobcu na opätovné vypočutie svedkov uviedol, že žalobca mal počas konania možnosť nahliadať do spisu, bol oboznámený s návrhom na prepustenie a celým spisovým materiálom zabezpečeným v konaní o jeho prepustení. Žalobca bol preto oboznámený s vyjadreniami svojich kolegov a preto mohol podľa žalovaného vznášať námietky riaditeľovi aj písomnou formou. Namiesto toho podľa žalovaného žiadal len prepočutie svedkov bez predloženia dôkazov, resp. odôvodnenia opodstatnenosti ich prepočutia, čo podľa žalovaného preukazuje skôr nezáujem zo strany žalobcu na zabezpečení týchto dôkazov. K poukazu žalobcu na spisový materiál č. KRPZ-KDI3-ZA-33/2021, ktorý súvisel s konaním o prepustení službukonajúceho kolegu žalobcu E. G. žalovaný dodal, že je pochopiteľné, že výpovede kolegov v oboch konaniach sú obsahovo totožné, keďže išlo o protiprávneho konanie, ktorého sa menovaní dopustili spoločne. Nakoľko išlo podľa žalovaného o spoločný skutok, riaditeľ následne využil v konaní o prepustení žalobcu skutočnosti a dôkazy, ktoré mu boli známe z úradnej činnosti z predchádzajúceho konania voči službukonajúcemu kolegovi. Pred začatím konania o prepustení žalobcu preto riaditeľ posudzoval dôvody na opodstatnenosť začatia takéhoto konania.

24. K námietke žalobcu ohľadne nezabezpečení vyjadrenia E. K. a E. L. zo strany riaditeľa žalovaný konštatoval, že žalobca účelovo nenamietal odovzdanie fotografií počas konania o prepustení, aby riaditeľovi znemožnil zabezpečenie predmetného dôkazu, ktorý by preukazoval protiprávne konanie žalobcu. Za nelogické a nehospodárne označil žalovaný, aby riaditeľ opätovne v rámci konania o prepustení potvrdzoval a zabezpečoval dôkaz, ktorý už bol zabezpečený a zároveň ho považoval za nesporný. K žalobným bodom žalobcu ohľadne registratúrnych záznamov žalovaný prijal záver, že ide o úmyselné odvádzanie pozornosti od dôkazov a od merita veci, čo má smerovať k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie žalobcu.

25. Žalovaný k námietkam o nepoužiteľnosti záznamov ako dôkazov uviedol, že je bežnou praxou, keď podklad rozhodnutia tvoria dobrovoľne vydané kamerové záznamy z mobilných zariadení, či iné dôkazy, pričom kamerové záznamy z čerpacej stanice sú podľa žalovaného riadne, viditeľne a zákonným spôsobom označené a monitorujú verejné priestranstvo. O vydaní týchto záznamov bol podľa žalovaného vyhotovený úradný záznam. Tieto záznamy žalovaný považoval ako zákonný podklad pre rozhodnutie. Ochrana osobných údajov v rámci nariadenia GDPR podľa žalovaného nepôsobí absolútne. Monitorovanie kamerovým systémom je podľa žalovaného možné založiť na viacerých právnych základoch, ako napr. podľa § 69 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore o oprávnenosti vyhotovovania zvukových, príp. obrazových záznamov z miest verejne prístupných a o priebehu služobnej činnosti, resp. služobného zákroku. Kamerové záznamy vyhotovené záznamových zariadením v služobnom motorovom vozidle sú podľa žalovaného zákonným dôkazom. Kamerové záznamy podľa žalovaného bezpochyby preukazujú konanie žalobcu a jeho službukonajúceho kolegu a ich samotná existencia a obsah eliminuje všetky ďalšie tvrdenia žalobcu, ktoré je možné považovať za účelové.

26. Žalovaný poukázal na rozporuplnosť tvrdení žalobcu, keď prvotne žalobca uvádzal, že on s kolegom kamery neprekrývali, následne po vyvrátení tohto tvrdenia zaujal žalobca ďalšie stanovisko, že kamery nie je možné použiť ako dôkaz z dôvodu chýbajúcich certifikátov, príp. z dôvodu právnej úpravy nariadenia GDPR, pričom záverečné stanoviská spočívali v tvrdeniach, že nebol oboznámený o zákaze prekrytia kamier. Žalovaný poukázal v tejto súvislosti na bývalý status žalobcu ako referenta dopravného oddelenia Policajného zboru.

27. Voči námietke žalobcu ohľadne chýbajúceho podpisu na prvostupňovom rozhodnutí žalovaný uviedol, že podpis generálneho tajomníka služobného úradu žalovaného sa nachádza na jeho originálnom vyhotovení. Prvostupňové rozhodnutie pri jeho doručení žalobcovi spĺňalo všetky zákonom stanovené formálne náležitosti.

28. K porušeniu práva žalobcu na obhajobu žalovaný konštatoval, že žalobca bol s každým jedným dôkazom oboznámený s možnosťou sa k nemu vyjadriť, ktoré vždy využil. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že z práva na obhajobu nie je možné vyvodit' povinnosť správneho orgánu rozhodnúť spôsobom, ktorý navrhuje účastník konania. Ohľadom žalobného bodu o neprerokovaní stanoviska odborového orgánu žalovaný uviedol, že tento bol s odborovým združením prerokovaný, keďže tento orgán sa

voči návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru vyjadril. Týmto bola podľa žalovaného splnená povinnosť žalovaného prerokovať návrh na prepustenie zo služobného pomeru a prípadným stanoviskom odborového orgánu nie je žalovaný viazaný.

29. V súvislosti so žalobným bodom ohľadne opustenia služobného úseku žalovaný uviedol, že každému policajtovi vyplýva povinnosť zdržiavať sa na služobnom úseku podľa danej inštrukcie a povolenie na opustenie úseku je oprávnený udeliť nadriadený. O opustení úseku podľa žalovaného riaditeľ nevedel, inak by túto skutočnosť nezahrnul v rámci konania o prepustení.

30. Na podklade uvedených záverov preto žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

IV.

Replika žalobcu

31. Dňa 16.08.2022 sa podaním doručeným na správny súd k vyjadreniu žalovaného vyjadril žalobca.

32. Vo vyjadrení žalobca zotrval na svojich tvrdeniach o nedostatku právomoci riaditeľa na uskutočňovanie konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, kedy voči nemu mohol vykonávať len disciplinárnu právomoc, pričom dodal, že riaditeľ postupoval v príkrom rozpore s § 233 ods. 1 zákona o štátnej službe, keď nezabezpečil potrebné podklady za účelom úplne zisteného skutočného stavu veci.

33. Ďalej žalobca uviedol, že rozhodnutie žalovaného je zaťažené nepreskúmateľnosťou pre nezrozumiteľnosť v časti preukázania konania službukonajúceho kolegu žalobcu v otázke čelného skla, kedy podľa žalobcu ide subjektívne hodnotenia žalovaného. Žalobca rovnako zotrval na argumentácii, kedy podľa neho konaniu o prepustení zo služobného pomeru malo predchádzať disciplinárne konanie a tiež, že dôvody na prepustenie zo služobného pomeru nenapĺňali závažnosť dôvodov podľa predmetného nariadenia ministra vnútra.

34. Žalobca opätovne, ako v správnej žalobe, zotrval na tvrdeniach, že v súvislosti s úradným záznamom zo dňa 05. 05. 2021 neboli priložené žiadne prílohy – fotografie k poškodeniu skla na služobnom motorovom vozidle, pričom dodal, že v tomto úradnom zázname uvádzal prasknutie čelného skla v strednej hornej časti, čo žalovaný a ani prvostupňový orgán nezdokumentovali ako dôkaz za účelom zistenia skutočného stavu veci.

35. Vo svojej argumentácii k vyjadreniu žalovaného uvádzal opätovne skutočnosti o nepoužitelnosti čiernych fotiek zo záznamového zariadenia, o nezabezpečení spisu z iného vedeného trestného konania, o poukaze na rozhodnutie prokurátora Krajského prokuratúry v Žiline, o nedostatku konkretizácie a individualizácie obvinení smerujúcich voči nemu, o neprípustnosti prepisov úradných záznamov v návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, v prvostupňovom rozhodnutí a v rozhodnutí žalovaného.

36. Za zavádzajúce považoval žalobca tvrdenia žalovaného o tom, že opätovné vypočutie kolegov nebolo potrebné, keďže úradné záznamy neobsahovali poučenie, boli skopirované, nemohol sa svedkov pýtať otázky a bola prítomná zaujatosť riaditeľa, ktorý na vykonávanie dokazovania nemal právomoc.

37. Žalobca tiež zotrval na svojej argumentácii ohľadne otázok zabezpečovania kamerových záznamov z čerpacej stanice a ich použiteľnosti ako dôkazu v konaní, pričom opätovne uvádzal argumentáciu o používaní necertifikovaných kamerových zariadení z čerpacej stanice alebo aj zo služobného motorového vozidla. Ďalej žalobca opätovne poukazoval na porušenie jeho práva na obhajobu v súvislosti so začatím a vedením samotného konania o prepustení zo služobného pomeru a porušenia zásady nie dvakrát v tej istej veci z dôvodu vedenia viacerých konaní voči jeho osobe. Taktiež zopakoval argumentáciu, že nebola splnená kumulatívna podmienka na prepustenie zo služobného pomeru, a to že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Rovnako žalobca poukázal na nevyhodnotenie stanoviska odborového orgánu.

38. Žalobca ďalej poukazoval na nepreukázanie jeho konania, ktorým mal prekryvať kameru v služobnom motorovom vozidle a súčasne aj na nezákonnosť použitia záznamov z kamier v tomto

vozidle, okrem už uvádzaného aj preto, že stiahnutie záznamu z vozidla uskutočňovali nepríslušní policajti. Žalobca opätovne poukazoval na nezabezpečenie zápisnice z iného trestného konania ohľadne výpovede kolegu I. pre posúdenie pravdivosti a vierohodnosti tohto svedka.

39. V záverečnej časti vyjadrenia žalobca opäť poukazoval na nezabezpečenie žiadneho dôkazu o jeho zavinenom konaní týkajúceho sa hlásenia opustenia úseku na operačné stredisko. V tejto súvislosti rovnako namietal vadu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

40. Na základe uvedených skutočností žalobca zotrval na svojej žalobe v celom rozsahu.

41. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému, ktorý voči nemu nepodal žiadne vyjadrenie.

V.

Relevantná právna úprava

42. Podľa § 1 ods. 4 písm. b) zákona o štátnej službe tam, kde sa v tomto zákone okrem § 33a, § 33b a § 287j uvádza služobný úrad, rozumie sa tým ministerstvo, Akadémia Policajného zboru, základný článok organizácie Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, organizačná zložka Slovenskej informačnej služby alebo Národného bezpečnostného úradu.

43. Podľa § 3 zákona o štátnej službe v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“), ak tento zákon neustanovuje inak.

44. Podľa § 4 ods. 1 zákona o štátnej službe nadriadený môže byť len policajt, ktorý je zaradený do stálej štátnej služby alebo do dočasnej štátnej služby; to neplatí, ak ide o nadriadeného mimo výkonu, ktorého právny vzťah upravuje osobitný predpis.

45. Podľa § 4 ods. 2 zákona o štátnej službe nadriadený v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje a hodnotí výkon štátnej služby podriadených policajtov.

46. Podľa § 48 ods. 3 písm. a), c), g), a h) zákona o štátnej službe policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu.

47. Podľa § 189 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe služobný pomer sa končí prepustením.

48. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

49. Podľa § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

50. Podľa § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

51. Podľa § 194 ods. 1 zákona o štátnej službe rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné;

pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b) a c) sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

52. Podľa § 232 zákona o štátnej službe konanie v prvom stupni vo veciach služobného pomeru uskutočňuje a rozhoduje v ňom minister a nadriadený a ďalšie subjekty, ak to ustanovuje tento zákon (ďalej len „oprávnený orgán“).

53. Podľa § 235 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo služobného úradu.

54. Podľa § 235 ods. 3 zákona o štátnej službe ak sa konanie začína z podnetu ministra alebo nadriadeného, konanie je začaté dňom, keď urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

55. Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

56. Podľa § 238 ods. 2 zákona o štátnej službe dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

57. Podľa § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

58. Podľa § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

59. Podľa § 247a zákona o štátnej službe na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

60. Podľa § 266 ods. 3 zákona o štátnej službe prvej vety rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu.

61. Podľa § 194 ods. 1 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

62. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. a potom v časti VI v odôvodnení aj náš záver, že sme nenašli dôvod na postup podľa § 195 SSP.

63. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

VI.

Posúdenie veci správnym súdom

64. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, začal s účinnosťou od 1. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende vo všetkých veciach z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Pred Správnym súdom v Bratislave (ďalej len „správny súd“) je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-6S/81/2022, ktorá bola pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6S/81/2022. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu.

65. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov preskúmal v rámci žalobných bodov napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

66. O žalobe správny súd rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 137 ods. 4 SSP dňa 24. 10. 2024 rozsudkom, ktorý bol podľa § 137 ods. 3 SSP vyhlásený vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu od 24.10.2024 do 8.11.2024.

67. Správny súd prvotne posúdil námietky žalobcu týkajúce sa dôvodnosti začatia konania, právomoci riaditeľa na vedenie konania ako aj zaujatosť riaditeľa.

68. Úvodom správny súd všeobecne konštatuje, že vec žalobcu sa týka jeho služobného pomeru, ktorý je možné podľa príslušnej judikatúry v širšom slova zmysle označiť za výkon zamestnania upravený osobitným predpisom, a to zákonom o štátnej službe (viď. napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 557/2024 zo dňa 5. 11. 2024, bod 23). Služobný pomer príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy, sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/8/2015, zo dňa 24. 8. 2016).

69. Dlhodobo ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú nadviazal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uvádza, že predmetom konania o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je posudzovanie otázky spáchania trestného činu (viny alebo neviny policajta), ale ide o zistenie porušenia služobnej prísahy, príp. o otázku, či došlo k naplneniu zákonných predpokladov na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom je založené na objektívnej stránke spáchaného konania a jeho vysokej intenzite. Ide o obdobu okamžitého skončenia pracovného pomeru u zamestnancov. Predmetné konanie je nezávislé od trestného konania a nie je ho možné s ním zamieňať. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona o štátnej službe kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

8Sžo/37/2011, zo dňa 28.08.2012, sp. zn. 3Sžk/47/2019, zo dňa 14. 1. 2020, bod 15, príp. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/22/2021 zo dňa 02. 02. 2022, bod 46).

70. Vo svetle citovanej judikatúry preto správny súd uvádza, že ustanovenia deviatej časti zákona o štátnej službe upravujú podmienky skončenia služobného pomeru, príp. výnimky, kedy k jeho skončeniu nemôže dôjsť. Z týchto ustanovení preto nie je možné vyvodiť, že pre prepustenie policajta podľa § 191 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe je potrebné vedenie disciplinárneho alebo trestného konania, keďže ako už bolo uvádzané, konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta je na iných konaniach nezávislé. Ak na prepustenie zo služobného pomeru je takéto konanie potrebné, zákon to osobitne stanovuje. Ako príklad môže slúžiť prípad prepustenia podľa § 191 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, kedy prepustenie policajta zo služobného pomeru je len právnym následkom po právoplatnom odsúdení za úmyselný trestný čin alebo v prípade odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody. Prepustenie zo služobného pomeru sa preto spravuje ustanoveniami zákona o štátnej službe. Námietky žalobcu o tom, že konaniu o prepustení zo služobného pomeru malo prebiehať trestné, disciplinárne, príp. konanie o náhradu škody, sú preto nedôvodné. Nedôvodná je aj námietka o nutnosti vyžiadania si spisových materiálov z iného trestného konania, keďže v predmetnom konaní mohol žalovaný, resp. prvostupňový orgán postupovať nezávisle a na základe aplikácie zásady voľného hodnotenia dôkazov sám vyhodnotiť potrebu doplnenia ďalšieho dokazovania.

71. Správny súd považoval za potrebné sa pristiaviť pri námietke žalobcu o potrebe vyžiadania si spisového materiálu z trestného konania, v ktorom došlo na základe uznesenia prokurátora k zrušeniu obvinenia službukonajúcemu kolegovi žalobcu E. F. G. (ČVS: I./0-OISS-2021, 2 Kv 10/21/5500). Predmetné uznesenie prokurátora zo dňa 08. 10. 2021 žalobca považuje za relevantné ku skutkovej otázke ohľadne nepreukázania úmyslu službukonajúceho kolegu pri poškodení čelného skla. Správny súd ale v tejto súvislosti poukazuje na ďalšie závery tohto uznesenia prokurátora (str. 3), ktorý uvádza, že „z podkladov tiež vyplynulo, že v čase výkonu ich služby malo dôjsť k popisovanému poškodeniu čelného skla motorového vozidla. V tomto smere je osobitne výpovedný najmä videozáznam z kamery umiestnenej v interiéri vozidla, ktorý zachytáva udalosť, resp. konanie, ktoré sa obvinenému kladie za vinu...“. Ďalej vo svojej argumentácii prokurátor uvádza, že „dôsledným a opakovaným oboznámením sa s predmetným videozáznamom, vrátane jeho spomaleného prehrávania, som dospel k záveru, že spôsobený následok je s vysokou mierou pravdepodobnosti v príčinnej súvislosti s konaním obvineného, avšak toto nie je pokryté úmyselným zavinením tak, ako to predpokladá vo vyššie citovaných ustanoveniach Trestný zákon. Je zrejmé, že údery rukou v danom prípade nesmerovali priamo na čelné sklo, ale na palubnú dosku motorového vozidla, čo je smerodajné z hľadiska vyhodnocovania úmyslu páchatel'a (...). Možno tiež konštatovať, že k hodnoteniu danej situácie v neprospech obvineného zjavne prispeli i nadväzujúce udalosti, ktoré sú popísané v podkladoch tvoriacich obsah realizačného návrhu...“. V kontexte žalobných námietok žalobcu, ktorý prezentuje dôkaznú núdzu prvostupňového orgánu a žalovaného ohľadne nepreukázania vzniku škodovej udalosti na služobnom motorovom vozidle počas jeho služby, vyznievajú závery prokurátora práve v neprospech žalobcu a podporujú zistený skutkový stav veci prvostupňovým orgánom ako aj žalovaným, čo neušlo pozornosti správneho súdu.

72. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadne formy vypočutia (výsluchov) kolegov DO PZ Kunovec a porušenia práva na obhajobu správny súd aj so zreteľom na citovanú judikatúru uvádza, že v rámci konania o prepustení policajta zo služobného pomeru je podľa § 247a zákona o štátnej službe vylúčená aplikácia ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“). Dokazovanie podľa zákona o štátnej službe sa preto riadi inými princípmi ako pri postupe podľa Správneho poriadku, ktorý je univerzálnym procesným predpisom pre rôzne druhy konaní v rámci systému orgánov verejnej správy oproti osobitnému predpisu zákona o štátnej službe, ktorý upravuje postavenie, úlohy, práva a povinnosti príslušníkov ozbrojených zborov.

73. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatku právomoci riaditeľ'a správny súd odkazuje na § 3 a § 232 zákona o štátnej službe. Hlavne je potrebné uvedené ustanovenia vykladať vo vzájomnej väzbe, tzn. ak má bezprostredne nadriadený predložiť návrh nadriadenému na prepustenie zo služobného pomeru, návrh musí mať svoj podklad, ktorý sa musí zisťovať len na základe dokazovania podľa § 238 zákona o štátnej službe. Išlo by o nelogický výklad citovaných ustanovení (citovaných v časti V. tohto rozsudku), ak by právomocou bezprostredne nadriadeného bolo síce spracovať návrh na prepustenie, ale súčasne by mu nebolo možné priznať právomoc na vykonávanie dokazovania podľa ustanovení § 28 zákona o štátnej službe. Právomoc bezprostredne nadriadeného by potom bola

len formálna, kedy by bol dosiahnutý absurdný stav, že bezprostredne nadriadený by nedisponoval dôkazmi, ktoré by ako dôvody nemohol uviesť do návrhu na prepustenie. V tejto súvislosti je preto nutné odpovedať aj na námietku žalobcu ohľadne zaujatosti riaditeľa. Ak žalobca namietal zaujatosť riaditeľa len z dôvodu, že vykonával dokazovanie zabezpečením vylúčením, listín alebo dožiadaniami na zabezpečovanie iných dôkazov (napr. kamerových záznamov), pričom podľa názoru žalobcu takýto postup vykonávať pre nedostatok právomocí nemohol, je podľa správneho súdu neopodstatnené konštatovať zaujatosť pre plnenie zákonných povinností.

74. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa použiteľnosti kamerových záznamov z čerpacej stanice pre konanie o prepustení zo služobného pomeru správny súd uvádza, že prípustnosť použitia obrazového záznamu z kamerového systému nebola vylúčená ani rozhodovacou činnosťou Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/79/2023 zo dňa 26. 6. 2024, bod 30). V tom istom rozhodnutí (bod 26) bolo tiež konštatované, že nezákonnosť prvostupňového a ani odvolacieho rozhodnutia nespôsobuje to, ak pred jeho vydaním nebol konkrétny dôkaz v administratívnom spise, pokiaľ bol jeho súčasťou pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej (odvolacieho rozhodnutia). V tejto súvislosti preto správny súd považuje námietky žalobcu o spôsobe zabezpečenia kamerových záznamov za nedôvodné. Žalobca mal k dispozícii tieto dôkazné prostriedky, ktoré boli zadovážené v administratívnom spise a mal možnosť sa k nim vyjadriť, čo sám ani nenamietal. Navyše zo samotných žalobných bodov vyplýva, že žalobca obsah kamerových záznamov nijak nespochybnil žiadnou vlastnou skutkovou argumentáciou, príp. predložením iného dôkazu, ktorý by v celosti skutkový dej zaznamenaný kamerovým záznamom vylúčil.

75. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce požiadavky zabezpečenia certifikácie kamier, príp. ich osvedčenia, správny súd uvádza, že tejto námietke chýba akákoľvek ďalšia argumentácia v tom smere, aký cieľ žalobca požiadavkou na certifikáciu (osvedčením) kamery sleduje. V danom konaní žalobca nespochybňoval samotný kamerový záznam, teda obdobne, ako pri kamerovom zázname z čerpacej stanice nespochybnil skutkový dej (obsah kamerového záznamu) a rovnako nepredložil ani žiadny dôkaz, ktorý by obsah, resp. zaznamenaný skutkový dej spochybňoval. Samotnú požiadavku na certifikáciu (osvedčenie) záznamového zariadenia bez ďalších skutkových tvrdení žalobcu, ktorá je len vo všeobecnej rovine, považuje správny súd za bližšie nešpecifikovanú. Tento záver je umocnený skutočnosťou, že zo žalobnej argumentácie nie je zjavné, aký má vplyv otázka certifikácie kamery na samotný kamerový záznam (kamerové záznamy) a na zistený dôkazný stav. Žalobnú námietku preto správny súd považoval za nedôvodnú.

76. Práve kamerové záznamy z kamery umiestnenej v služobnom motorovom vozidle a kamerové záznamy z čerpacej stanice sú hlavnými dôkazmi, ktoré preukazujú konanie žalobcu, ktoré bolo dôvodom na jeho prepustenie zo štátnej služby. Tieto dôkazy boli súčasťou administratívneho spisu vo forme DVD nosiča a súčasne bola k nim pripojená listina obsahujúca písomné vyhodnotenie priebehu skutkového deja. Z jednotlivých sekvencií kamerových záznamov dňa 05. 05. 2021 je zjavné, že až do časového momentu 20:51:30, kedy na obrazovke bolo zreteľne vidno pohyb ruky vychádzajúci zo strany vodičovho spolujazdca, nebolo ani v rámci denného svetla a ani v noci vidno priesvitnú čiaru v pravom pozorovacom uhle čelného skla pripomínajúcu prasklinu. Až po uvedenom pohybe ruky v danom časovom momente sa objavila čiaru na čelnom skle, ktorá na ňom zostáva počas celého ďalšieho pohybu vozidla a tiež v momente, kedy vozidlo zastaví pred vchodom do budovy čerpacej stanice. Tento záznam z kamery zo služobného motorového vozidla dopĺňa dôkaz vyžiadaného kamerového záznamu z čerpacej stanice zo dňa 05. 05. 2021, z ktorého je zreteľný prvotný nástup dvoch príslušníkov policajného zboru do služobného motorového vozidla v čase 21:43 hod. Následne je zreteľne zaznamenané konanie spolujazdca vozidla, ktorý v hornej časti čelného skla sa snaží pravdepodobne hygienickým rúškom zakryť miesto, kde bola nainštalovaná kamera. Uvedené skutočnosti sa stali, keď podľa plánu služieb DO PZ Kunovec mali byť v službe DO PZ žalobca a E. F. G.. Z knihy prevádzky služobného motorového vozidla vyplývalo, že žalobca spolu so službukonajúcim kolegom E. G. poznačili deň jazdy 05.05.2021 s časom odchodu (odjazdu) o 20:00 hod. a prízjazdu dňa 05. 05. 2021 o 23:00 h. Do poznámky nebolo uvedené žiadne zistenie, napr., porucha, zmena vodiča, príp. iné zistenie. Deň služby žalobcu navyše v konaní sporný nebol.

77. Vyhodnotením uvedených dôkazov je možné konštatovať, že tieto vyvracajú žalobcove tvrdenia (námietky) o tom, že prasklina na čelnom skle už existovala v čase jeho nástupu do služby a následne sa počas tejto služby mala rozšíriť. S takto zadováženým dôkazným stavom bolo preto nutné skonfrontovať

skutočnosti uvádzané v spornom úradnom zázname zo dňa 05. 05. 2021, ktorý vypracoval žalobca spolu so službukonajúcim kolegom E. G.. V zázname sa uvádza, že približne o 19:30 hod bolo zistené prasknuté čelné sklo na služobnom motorovom vozidle v jeho strednej hornej časti. Tvrdenia žalobcu sú tak podľa názoru správneho súdu v rozpore s uvádzanými dôkazmi.

78. V uvedenej súvislosti je preto potrebné označiť za nedôvodnú aj žalobcovu námietku o potrebe vykonania obhliadky na mieste za účelom preukázania skutočností uvedených v úradnom zázname. Obhliadkou po vykonaní jazdy by podľa správneho súdu nebolo nijak možné preukázať tvrdenie žalobcu o tom, že prasklina na čelnom skle bola zistená v čase 19:30 hod. daného služobného dňa.

79. Ohľadne námietok týkajúcich sa nedostatočného zistenia skutočného stavu veci správny súd na základe prieskumu zisteného skutkového stavu obsiahnutého v spisovom materiáli bol nútený konštatovať jednoznačnosť preukázania konania žalobcu, kvôli ktorému bol prepustený zo služobného pomeru. Zistený skutkový stav žalovaným považoval za dostačujúci. Žalovaný zadovážil dôkazy získané zákonným spôsobom, najmä priame dôkazy a to kamerové záznamy, listinné dôkazy (kniha prevádzky, úradný záznam žalobcu), vyjadrenia kolegov z DO PZ oddelenia, vyjadrenia samotného žalobcu, fotodokumentáciu, a ďalšie dôkazy podporujúce zistený skutkový stav žalovaného, a to plán služieb DO PZ, kniha prichodov a odchodov, inštruktážny záznam riaditeľa a záznamy zo služby. Správny súd rovnako nezistil podstatné porušenia ustanovení v konaní pred žalovaným a prvostupňovým orgánom. Žalobcovi bolo niekoľkokrát poskytnuté právo sa vyjadriť k uvedenému konaniu, ako aj k podkladu rozhodnutia. Podľa administratívneho spisu sa tak udialo už na začiatku samotného konania o prepustení zo služobného pomeru, keď mu bolo dňa 18.08.2021 doručené upovedomenie riaditeľa o začatí konania, voči ktorému sa vyjadril podaním doručeným DO PZ dňa 24.08.2021, následne dňa 05. 10. 2021, kedy sa po predchádzajúcom telefonickom upovedomení dňa 01.10.2021 uskutočnilo oboznámenie sa s celým spisovým materiálom, ktorý si žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu preštudoval a skopíroval a dňa 13.10.2021 doručil DO PZ svoje vyjadrenie k návrhu na prepustenie. Nie je preto možné prijať žalobcom prezentovaný záver o vedení vykonštruovaného konania voči žalobcovi.

80. Žalobnú námietku, týkajúcu sa nevyhodnotenie stanoviska odborového združenia polície správny súd považoval za nedôvodnú, pretože v súlade s § 225 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe má služobný úrad síce povinnosť vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, avšak zákon o štátnej službe neupravuje povinnosť pre služobný úrad, aby bol viazaný stanoviskom odborového orgánu tak, ako je to v prípade § 227 ods. 2 zákona o štátnej službe. Povinnosť splnenia prerokovania návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru si v danom prípade prvostupňový orgán splnil, keď prostredníctvom prípisov zo dňa 29.09.2021 tento návrh doručil Odborovému zväzu Polície v SR a Novému odborovému zväzu Polície na prerokovanie a zaujatie stanoviska (obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/8/2015 zo dňa 24. 8. 2016).

81. Na základe uvedených skutočností preto správny súd považoval žalobu za nedôvodnú a preto ju zamietol podľa § 190 SSP.

82. O trovách konania správny súd rozhodol v súlade s § 168 SSP, podľa ktorého nepriznal žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania, keďže priznanie trov žalovanému je v zásade výnimočnej povahy a v danom prípade nárok na náhradu trov nebolo možné spravodlivo požadovať. Navyše, zo spisu žiadne dôvodne vynaložené trovy konania žalovaného ani nevyplývajú.

83. Rozsudok senátu správneho súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať oprávnený subjekt (§ 442 SSP), a to v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správny súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.